

PIRMAS SKYRIUS

Pabaisa stovėjo taip arti, kad galėjo mus pasiekti liežuviu, jos akys buvo įbestos į mūsų gerkles, o suvytusios smegenys braškėjo nuo žudikiškų minčių. Oras buvo persotintas jos neapykantos mums. Kiaurymės gimsta trokšdamos ypatingųjų sielų, o štai priešais, tarsi patiekti ant lėkštutės, buvome mes: vieno kąsnio dydžio Edisonas, pastatęs uodegą ir narsiai laikantis poziciją man prie kojų; Ema, atsirėmusi į mane, kad nepargriūtų, vis dar smarkiai apdėjusi nuo smūgio ir negalinti įžiebt didesnės nei degtuko liepsnelė ugnies; visi trys stovėjom nugaromis prisiploję prie sudaužytos telefono būdelės. Už mūsų niūraus ratelio ribų metro stotis atrodė lyg naktinis klubas po sprogimo. Iš trūkusių vamzdžių kaip vaiduokliai veržėsi garai. Nuo lubų karojo suskilinėję ekranai. Stiklo šukių jūra buvo užliejusi viską iki pat bėgių, o jos paviršius, atspindėdamas raudonus pavojaus signalus, blyksėjo kaip namo skersmens diskotekos rutulys. Buvom išprausti tarp sienos iš vienos pusės ir stiklo iki blauzdų iš kitos, o priešais už poros žingsnių stovėjo pabaisa, kurios vienintelis instinktas reikalavo suplėšyti mus į gabalus, – bet ji nesijudino. Styrojo kaip įaugusi į grindis ir suposi ant kulnų it girtuoklis ar lunatikas, nusvarinusi savo kraupią galvą su visais liežuviais, tarsi gyvatėmis, kurias man pasisekė užmigdyti.

Man. O ne kam kitam. Džeikobui Portmanui, nereikšmingam vaikiniui iš niekur, iš Floridos. Jis mūsų nenužudė – tasai siaubas, užgi-

męs iš tamsos ir košmarų, surinktų iš miegančių vaikų, – tik todėl, kad aš įsakiau jam to nedaryti. Visai nedviprasmiškai liepiau patraukti liežuvį man nuo kaklo. „Šalin, – pasakiau jam. – Stokis“, – pridūriau kalba, sudaryta iš garsų, kurių, atrodytų, žmogaus burna negali išspausti, ir – stebuklas! – jis paklausė; jo akys tebežiūrėjo į mane lyg mesdamos iššūkį, bet kūnas pakluso. Kažkoku būdu sutramdžiau šį košmarą, užbūriau jį. Bet tas, kas miega, pabunda, o burtai išsisklaido, ypač kai jie užleisti netyčia, ir aš jutau, kaip po nurimusia išore kiaurymės vidus virte virė. Edisonas bakstelėjo nosimi man į blauzdą.

– Ateis ir daugiau padarų. Ar tas monstras leis mums praeiti?

– Pakalbėk dar su ja, – tarė Ema apsvaigusiu ir neaiškiu balsu. – Liepk atsiknisti.

Puoliau ieškoti tų žodžių, bet jie kažkur pradingo.

– Nebežinau kaip.

– Prieš minutę žinojai, – paragino Edisonas. – Atrodė, tarsi tave būtų užvaldęs demonas.

Prieš minutę, kai dar nežinojau, kad moku taip padaryti, žodžiai patys sušoko ant liežuvio ir tik laukė, kol juos ištarsiu. O dabar, kai jų vėl prireikė, jaučiausi taip, lyg gaudyčiau žuvis plikomis rankomis. Vos tik kurią sučiumpi, iš karto išsprūsta.

– *Eik šalin!* – sušukau.

Žodžiai nuskambėjo anglų kalba. Kiaurymė nesijudino. Įtempiau nugaros raumenis, įsmeigiau žvilgsnį į jos juodas kaip rašalas akis ir pamėginau dar sykį:

– *Nešdinkis! Palik mus ramybėj!*

Ir vėl angliškai. Kiaurymė kilstelėjo galvą lyg smalsus šuo, bet šiaip liko stūksoti kaip statula.

– Ar pasitraukė? – paklausė Edisonas.

Jiedu dėl to negalėjo būti tikri; aš vienintelis ją regėjau.

– Tebestovi, – atsakiau. – Nežinau, ką darau ne taip.

Jaučiausi kaip kvailys, visas pasitikėjimas savimi dingo. Nejaugi ši dovana taip greitai prapuolė?

– Tiek to, – tarė Ema. – Su kiaurymėm ir nepriklauso tartis gražiuoju. – Ji ištiesė ranką ir pamėgino įžiebti liepsną, bet ši tuoj pat išsikvėpė. Atrodė, kad šios pastangos išsiurbė visas jos jėgas. Tvirčiau suėmiau ją už liemens, kad neparvirstų.

– Patausok jėgas, tu mūsų degtuke, – pasakė Edisonas. – Neabejoju, kad dar prireiks.

– Jei reikės, aš ir šaltomis rankomis su ja susiimsiu, – atsakė Ema. – Kad tik rastumėm kitus, kol dar ne per vėlu.

Kitus. Tas vaizdas pamažu blėso, bet aš vis dar regėjau juos visus šalia bėgių: Horacijų ir skudurais virtusius jo puošnius drabužius; Bronviną – net ir ji buvo bejėgė prieš šaunamuosius padarų ginklus; Enochą, apsvaigusį nuo garso pliūpsnio; Hjugą, pasinaudojusį sumaištimi ir nuavusį sunkiuosius Olivos batus, kad ji galėtų pakilti; Olivą, sučiuptą už kulno ir partemptą ant žemės. Grasindami ginklu, visus juos, vaitojančius iš siaubo, sugrūdo į traukinį ir išsivežė. Kartu su ymbryne, kurios ieškodami vos nežuvom, dabar jie lėkė Londono požemiais pasitikti lemties, kur kas baisesnės nei mirtis. „Jau ir yra per vėlu“, – pagalvojau. Per vėlu buvo tą akimirką, kai Kolo kariai įsiveržė į ledinę panelės Vren slėptuvę. Per vėlu buvo jau tą vakarą, kai nedorąjį panelės Peregrinės brolių palaikėme savo mylimąja ymbryne. Bet aš prisiekiau sau, kad savo draugus ir ymbrynę susigražinsime bet kokia kaina, net jeigu rasime vien jų kūnus – net jei ir savus tektų paguldyti šalia.

Taigi: kažkur šioje blyksnčioje tamsoje yra kelias į gatvę. Durys, laiptai, eskalatorius – toli, priešingoje stoties pusėje. Bet kaip juos pasiekti?

– *Traukis, kad tave velniai, mums iš kelio!* – užrikau ant kiaurymės paskutinį sykį.

Angliškai, kaipgi kitaip. Kiaurymė sumūkė kaip karvė, bet nepasislinko. Bergždžias reikalas. Žodžiai tiesiog prapuolė.

– Naujas planas, – tariau. – Ji manęs neklauso, todėl bandysim apeiti ir tikėsime, kad nepabus.

– Apeiti pro kur? – paklausė Ema.

Norint apeiti dideliu lanku, būtų reikėję bristi per kalnus stiklo – šukės supjaustytų nuogas Emos blauzdas ir Edisono letenas į skutelius. Apsvarsčiau alternatyvas: šunį galėčiau paimti ant rankų, bet vis tiek lieka Ema; galėčiau susirasti ilgą, smailą šukę ir smeigti ją pabaisai į akis – šiuo būdu jau esu pasiekęs neblogų rezultatų, bet jei nepavyks užmušti jos iš pirmo sykio, ji garantuotai pabus ir pati mus nužudys. Vienintelis kelias aplink buvo mažytis, šukėmis nepadengtas plyšelis tarp kiaurymės ir sienos.

Bet jis buvo labai siauras – gal trisdešimties ar keturiasdešimties centimetrų pločio. Sunkiai pralįstumėm net prisiploję nugaromis prie sienos. Bijojau, kad šitaip priartėję prie kiaurymės arba, dar blogiau, netyčia ją palietę, išsklaidytume šį trapų burtą, neleidžiantį jai judėti. Bet neatrodė, kad būtų daugiau galimybių, nebent užsiaugintume sparnus ir perskristume per viršų.

– Ar gali nors kiek paeiti? – paklausiau Emos. – Kad ir šlubčiodama?

Ji suglaudė kelius ir truputį atleido rankas man apie juosmenį, bandydama perkelti svorį ant kojų.

– Šiek tiek galėčiau nuklibikščiuoti.

– Štai kaip dabar padarysim: praslinksim pro ją per tą plyšį, nugaromis į sieną. Vietos nedaug, bet jei būsim atsargūs...

Edisonas suprato, ką noriu pasakyti, ir atsitraukė atgal į telefono būdelę.

– Ar tikrai galim šitaip prie jos prisiartinti?

– Tikriausiai ne.

– O jeigu ji pabus, kol mes...

– Nepabus, – dirbtinai užtikrintu balsu pertraukiau jį. – Tik nedarykit staigių judesių – ir jokiais būdais jos nelieskit.

– Dabar mūsų akys esi tu, – tarė Edisonas. – Tesaugo mus paukštis.

Išsirinkau nuo grindų smagią, ilgą šukę ir įsidėjau į kišenę. Vos keldami kojas įveikėm porą žingsnių iki sienos, prisispaudėm nugaromis prie šaltų plytelių ir pradėjom po truputį artintis prie kiaurymės. Jos akys judėjo kartu su mumis, visą laiką įdurtos į mane. Dar keli atsargūs žingsneliai šonu, ir mus apgaubė tokia baisi kiaurymės smarvė, kad net apsiašarojau. Edisonas sukosėjo, o Ema užsidengė nosį.

– Jau nedaug liko. – Mano apsimestinai ramus balsas lūžinėjo. Išsitraukiau iš kišenės šukę, atstačiau smaigalį į priekį ir paėjau žingsnį pirmyn, tada dar vieną. Dabar jau buvom taip arti, kad ištiesęs ranką būčiau galėjęs kiaurymę paliesti. Girdėjau po šonkauliais plakant jos širdį, su kiekvienu mūsų žingsniu vis tankiau ir tankiau. Ji įsirėžusi man priešinosi, kiekvienu neuronu stengėsi numesti nuo savo valdymo pulsto mano neįgudusias rankas.

„Nejudėk, – įsakiau, lūpomis angliškai tardamas šį žodį. – Tu priklausiai man. Aš tave valdau. Nejudėk.“

Įtraukiau krūtinę, išsitiesiau ir prisiglaudžiau visais slanksteliais prie sienos, o tada šonu įsispraudžiau į ankštą plyšelį tarp sienos ir kiaurymės.

Nejudėk, nejudėk.

Žingsnelis, čiūžt, žingsnelis. Aš sulaikiau kvėpavimą, o kiaurymė atvirksčiai, švokšdama ir krenkšdama dar smarkiau ėmė pūsti iš šnervių savo nuodingus garus. Troškimas mus suryti turbūt buvo neapsakomas. Kaip ir mano troškimas bėgti, tačiau aš jam nepasidaviau; nes tada nustočiau būti šeimnininku ir tapčiau auka.

Nejudėk. Nejudėk.

Dar keli žingsniai, dar keliasdešimt centimetrų, ir mes jau būsim už jos. Jos petys kyšojo vos per plauko storį nuo manęs.

Nejud...

...ir ji pajudėjo. Vienu staigiu judesiu kiaurymė atsuko galvą ir kūną į mane.

Aš sustingau.

– Nejudėt, – pasakiau, šįsyk balsu, savo draugams.

Edisonas susiėmė letenomis už galvos, o Ema sustiro ir sugniaužė man ranką it replėmis. Pasiruošiau tam, kas neišvengiama – liežuviams, dantims, galui.

Atgal, atgal, atgal.

Angliškai, angliškai, angliškai.

Ėjo sekundės, per kurias, sunku patikėti, mes likom nenužudyti. Jei ne besikilnojanti krūtinė, būtum galėjęs pagalvoti, kad būtybė vėl suakmenėjo.

Pabandžiau pasislinkti kelis milimetrus palei sieną. Kiaurymė po truputį suko galvą, – visas jos kūnas kuo tiksliausiai krypo į mano pusę, kaip kompasas rodyklė krypsta į šiaurę, – bet iš paskos nesekė ir neprasižiojo. Kad ir kokį burtą ant jos užleidau, jis dar veikė, nes antraip jau būtume žuvę.

Kiaurymė vien tik stebėjo mane. Laukė nurodymų, kurių aš nemokėjau jai duoti.

– Pavojus atšaukiamas, – pasakiau, ir Ema garsiai atsiduso iš palengvėjimo.

Išlindom iš plyšio, atsiplėšėm nuo sienos ir didžiausiu greičiu, koku tik Ema pajėgė šlubčioti, nuskubėjom šalin. Kai tik šiek tiek atitolom nuo kiaurymės, aš atsigrėžiau. Ji buvo apsisukusi ir žiūrėjo į mane.

– *Puiku*, – sumurmėjau angliškai. – *Taip ir stovėk.*

Kirtom garų uždangą ir išvydom eskalatorių, netekusį maitinimo ir sustingusį į laiptus. Jį supo blyški dienos šviesos aureolė, viliojantis pasiuntinys iš pasaulio viršuje. Pasaulio, kuriame aš turėjau tėvus. Abu jie buvo čia, Londone, ir kvėpavo tuo pačiu oru. Vos už kelių žingsnių.

„O, sveikučiai!“

Neįsivaizduojama. Dar sunkiau įsivaizduoti štai ką: kad mažiau nei prieš penkias minutes savo tėvui atskleidžiau viską. Tiksliau, pateikiau labai glaustą santrauką: „Aš kaip senelis Portmanas. Aš ypatingas.“ Jie nesupras, tačiau bent jau žinos. Mano dingimas bus mažiau panašus į išdavystę. Ausyse tebeskambėjo tėvo balsas, maldaujantis sugrįžti namo, ir, mums klirikščiuojant link šviesos, turėjau įveikti staigų, gėdingą norą nusipurtyti Emos ranką ir bėgti – lauk iš šios dusinančios tamsos, susirasti tėvus, maldauti atleidimo, o tada susirangyti jų prabangoje viešbučio lovoje ir užmigti.

Šitai buvo sunkiausia įsivaizduoti. Nė už ką nebūčiau galėjęs taip pasielgti: aš mylėjau Emą, pats jai prisipažinau, ir niekad nebūčiau galėjęs jos palikti. Ir ne todėl, kad esu kilnus ar narsus. Nesu nei vienoks, nei kitoks. Aš tik bijojau, kad be jos likčiau tarsi perplėštas pusiau.

Ak, o dar ir visi kiti. Mūsų vargšai pasmerkti draugai. Reikia juos surasti – bet kaip? Nuo tada, kai išvažiavo juos pradanginęs traukinys, joks kitas nepasirodė, o po stotį sudrebinusio garso pliūpsnio ir šūvių buvau tikras, kad ir nepasirodys. Vadinasi, mums lieka dvi viena už kitą baisesnės galimybės: ieškoti jų tuneliuose pėsčiomis ir viltis, kad daugiau kiaurymių nesutiksim, arba užlipti eskalatoriumi į viršų ir pasitikti tai, kas ten mūsų laukia, – greičiausiai ištrūkusių pribairgti paruoštas padarų būrys, – o tada atsikvėpti ir iš naujo apgalvoti padėtį.

